

မင်းလူ

အမည်မဖော်လိုသူအချစ်

(၁)

ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး နေ့စဉ်မက်လျှင်ကောင်းမည်ဟု အိပ်မက်ထဲမှာ ပင်တောင့်တ မိလေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် တကယ်မဟုတ်မှန်း အိပ်မက်မက်နေခြင်းသာ ဖြစ်မှန်း သိနေ၏။ ဒါကိုကြည့်လျှင် အပြင်မှ တကယ့်အခြေအနေက သူ့ကို ဘယ်လောက် လွှမ်းမိုး ထားမှန်းသိသာ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ သူသည် သူ့မိန်းမ မမွေးကို တံမြက်စည်းနှင့် လိုမ့်ရိုက်နေ၏။ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးသဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှာ တော်တော်အရသာရှိသည်။ တစ်ခုရှိတာက အသားကို ရိုက်ရတာနဲ့ မတူဘဲ မှို အိတ်ကြီးကိုရိုက်ရသလိုမျိုး ဖြစ်နေခြင်း၊ အသံကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အထူးပြုလုပ်ချက်ထည့်ထားသလိုမျိုး ဂျိမ်းခနဲ ဂျိမ်းခနဲ မြည်နေ၏။ နောက်ခံ သည်းထိတ်ရင်ဖိုတီးလုံးတွေလည်း ကြားနေရသေးသည်။

မမွေးသည် လုံးဝတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိ။ ကြမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းငုံ့ဝပ်ဆင်ပြီး လုပ်သမျှ ခံနေသည်။ ။ ပါးစပ်ကလည်း "ကျွန်မသေသင့်ပါတယ်" ဆိုသောစကားကို တရုတ်လို ပြောနေ၏။ (တရုတ်လိုဟူ၍ သာသိသည် ၊ စကားလုံးအတိအကျကို မသိ၊ အဓိပ္ပါယ်တော့ နားလည်နေသည်။)

"ကျွန်မသေသင့်ပါတယ်"

"မှတ်ပြီလားဟဲ့"

"ကျွန်မသေသင့်ပါတယ်"

"မှတ်ပြီလားဟဲ့"

မမွေးသည် မောလည်း မော စိတ်လည်း တိုနေ၏။
မနက်လေးနာရီထပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်၊
ငါးနာရီလောက်ဆိုင်စထွက်၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ရောင်းခဲ့ရတာ ကိုးနာရီ
ဆယ်နာရီ မှ ပင် လက်စသတ် နိုင်သည် ။

ဒီနေ့ဆိုလျှင် လလယ်ရက်မို့လားမသိ အရောင်းတော်တော်ပါးသည်
။ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးမှ ဆိုင်သိမ်းနိုင်၏။ တကယ်ဆိုလျှင်
မနက်ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက ကိုအောင်ထူး ရောက်လာသင့်သည်
။ ခုတော့မုန့်ဟင်းခါးကုန်ပြီး တစ်အောင့်ကြာအောင်
ထိုင်စောင့်သော်လည်း ပေါ်မလာ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာပင် ဆိုင်သိမ်းရသည် ။
အိမ်ကိုပြန်သယ်ရမည့် ပစ္စည်းတွေထဲက
တချို့ကိုလက်ဆွဲခြင်းနှစ်လုံးထဲထည့် တချို့ကို
တောင်းကြီးထဲထည့်ရသည် ။ ခြင်းနှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီဆွဲ၊ တောင်းကို
ခေါင်းမှာ ရွက်ပြီးတစ်ယောက်တည်းပြန်လာရသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က အဖြတ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း
ဆိုင်ထိုင်ပြီးတမေ့တမော စကားပြောနေသလားဟု
လှမ်းငဲ့ကြည့်သေးသည် ။ ဆိုင်မှာ လည်း မတွေ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း

အတော်လေးသဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပင်တဟိုက်ဟိုက်မောနေပြီ။
မောလေစိတ်တိုလေ ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သောအခါ ပိုပြီးဒေါသ ထွက်ရလေသသည်။ ။
ကိုအောင်ထူးသည် အိမ်ရှေ့ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ
နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေ၏။ ပါးစပ်ကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဘာတွေမှန်းမသိ ယောင်ပြီးရေရွတ်နေ၏။

"ကိုအောင်ထူး"

မမွေးက ခေါ်လိုက်သည်။ ။ လှုပ်တောင်မလှုပ်၊ မမွေးသည်
လက်ဆွဲခြင်းနှစ်လုံးကို ကြမ်းပေါ်ချသည်။ ။ ခေါင်းပေါ်က တောင်းကြီးကို
မယူပြီးကိုအောင်ထူးခေါင်းပေါ်ဆောင့်တင် လိုက်ရင်း . . .

"ကိုအောင်ထူး"

ဟု အသံကုန်အော်လိုက်၏။ ဒီတော့မှ လန့်နိုးလာသည်။ ။

"ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်"

ပြောရင်းစောင်းကျလာသော တောင်းကြီးကို ဖမ်းထိန်းလိုက်ရ၏။

"ကဲ မှတ်ပြီလား၊ ကျုပ်ဆိုင်သိမ်းချိန် လာမကြိုဘဲနဲ့ ဒီမှာ
လာသေနေရသလား"

ကိုအောင်ထူးသည် ယောင်ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေဆဲမို့
ခေါင်းပေါ်မှာ တောင်းကြီးကို ရွက်နေလျက်ကပင်။

"ငါ မွေးကနဲ့ဖြစ်သွားလို့ ပါကွာ"

မမွေးက ခါးထောက်လိုက်ပြီး . . .

"ဘာ . . . မွေးခနဲဟုတ်လား၊ တယ်တော်တယ်၊ ဟင်း

တော်တော်တော်တဲ့ ယောက်ျား၊ ကျုပ်မှာ ဖြင့် ဈေးရောင်းရတာက တစ်ဖက်၊ ချက်ပြုတ်ရတာက တစ်ဖက်၊ ယားတာတောင် အောင့်ထားပြီးအားမှ စုကုတ်ရတယ်"

ကိုအောင်ထူးသည် အခုမှ တောင်းကြီးကို သတိရပြီး ကြမ်းပေါ်ချသည်။ ။ ထို့နောက် . . .

"ဟဲဟဲ . . . ခုကော ယားသေးလား"

"ဘာပြောတယ်"

"ဪ ယားရင် ကုတ်ပေးမလို့ ပါ"

"ရှင်လို လက်ကြောမတင်းတဲ့ လက်နဲ့ ကုတ်လို့ ကတော့ အယားမပြေဘဲ ပိုတောင် ယားလာဦးမယ်၊ တကယ် ရှင်မှာ လုပ်စရာဆိုလို့ ကျုပ်ဆိုင်ဖွင့်ချိန် ဆိုင်သိမ်းချိန် လာကူဖို့ ရုံ ကလေးပဲရှိတယ်၊ ဒါတောင်အဆင်ချောအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး"

"ဈေးဝယ်တဲ့ အခါ မုန့်ဟင်းခါးချက်တဲ့ အခါ ဝင်ကူပါသေးတယ်ဟာ"

"အဲဒီအခါကျတော့ကော ငှက်ပျောအူလေးတစ်လုံးကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အချိန်ဆွဲပြီး လှီးတာမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လုပ်တာက နည်းနည်း ညောင်းတယ် ကိုက်တယ် ဆိုတာကများများ "

"မုန့်ဟင်းခါး ကိစ္စ ငါ ဝါသနာမပါဘဲ"

"ဩ ဘယ်သူက ဝါသနာပါလွန်းလို့ လုပ်နေလို့ လဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်မင်းကျွေးနေတဲ့ အလုပ်ပဲ ဝါသနာပါပါ မပါပါလုပ်ရမှာ ပဲ"

ကိုအောင်ထူး ခေါင်းကုတ်ခြင်းဖြင့် မမွေးစကားကို
ဆန့်ကျင်ဟန်ပြလိုက်၏။

"ကဲ မုန့်ဟင်းခါး ဝါသနာမပါလည်း တစ်ခြားအလုပ်
တစ်ခုခုရှာပါဆိုတော့ အီလေး အာလေးဆွဲနေတယ်"

"ဟ . . . ငါစာတွေရေးနေတာ မင်းအမြင်ပဲ တစ်နေ့ ငါအောင်မြင်တဲ့
စာရေးဆရာ ဖြစ်လာရင် မင်းဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဇိမ်နဲ့
ထိုင်စားရုံပဲ"

"ဟင်း . . . ရှင်အောင်မြင်မှာ စောင့်ပြီး စားရရင်
ဘဝကူးသွားလိမ့်မယ်"

"ဩ မင်းကလူကို တယ်အထင်သေးတာပဲကိုး၊ အဲ . . .
နေဦးခုပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်ကူးတစ်ခုရ လာပြီ မင်းကို အင်တာဗျူး
လုပ်မယ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ဘယ်လိုချက်သလဲ၊
တစ်နေ့ဘယ်လောက်ဖိုးရောင်းရသလဲ၊ မင်းကဖြေပေါ့"

"အဲဒါ ဘာများ ထူးဆန်းလို့ လဲ"

"နေဦးလေ ဒီအတိုင်းကတော့ ဘယ်ထူးမလဲ၊
စာနယ်ဇင်းပညာအရနည်းနည်း ထူးအောင် မိတ်ကပ်လုပ်ရမှာ ပေါ့"

"အို . . . ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မိတ်ကပ်လုပ်ရမယ်လို့ "

"ဟာ . . . မိတ်ကပ်လိမ်းတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဒင်း . . .
အဲ . . . ဒီလိုကွာ ငါက မင်းရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့
နည်းတစ်နည်းနဲ့ ချက်ထားတာလို့ ရေးလိုက်မယ်။
ဘာနည်းလဲဆိုတာတော့ ပြိုင်ဘက်တွေ လိုက်လုပ်မှာ စိုးလို့
မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ"

"ကျူ ပ် မှာ ဘာပြိုင်ဘက်မှ မရှိဘူး၊ အနီးနားမှာ ကျုပ်တစ်ဆိုင်ပဲရှိတယ်၊ ကောင်းလည်း စား မကောင်းလည်း စားပဲ"

"ဒါက သက်သက်လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တာပေါ့ကွာ အဲဒါဆိုဒီစာမူကို ဂျာနယ်က ကျိမ်းသေထည့်မှာ ဘဲ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ"

"တော်စမ်းပါ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကို မအားရတဲ့ ကြားထဲ"

"မင်းဆိုင်လဲ နာမည်ကြီးသွားမှာ နော၊ စားတဲ့ သောက်တဲ့ လူတွေလည်း ပိုများ လာ မယ်"

"အမလေး . . . ဒီလောက်ရောင်းရတာဘဲ တော်ပါပြီ၊ ဒီထက်ပိုရောင်းရရင်လည်း တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ထွက်နေရတာနဲ့ ပဲသေလိမ့်မယ်။ ရှင်သာ အလုပ်တစ်ခုခု အမြန်ဆုံး ရှာလုပ်ပါ၊ ရှင့်ကိုဒီအတိုင်း အကြာကြီး ကျွေးမထားနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ"

မမွှေးက စကားပိတ်ပြောက လှည့်ထွက်သွားသည် ၊
ကိုအောင်ထူးက

"မင်းဓါတ်ပုံပါ ဂျာနယ်ထဲပါအောင် လုပ်ပေးမယ်လေ"

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သေးသည် ။ မမွှေးက

"ရှင့်ဓါတ်ပုံသာ မူခင်းသတင်းထဲ မပါအောင် သတိထားနေ"

ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပက်သွားသည် ။

(၂)

တကယ်တော့ ခွဲခွဲသည် ဒီရပ်ကွက်မှာ နေခြင်းမဟုတ်။
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်တိုင် အကွာလောက်မှာ ရှိသောရပ်ကွက်မှာ
နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဟိုအရင်ကတော့ ဒီရပ်ကွက်မှာ နေဖူးသည် ။
ထို့ကြောင့် အိမ်ပြောင်းသွားသော်လည်း ကြုံလျှင် ဒီဖက်ရပ်ကွက်ဆီ
လှည့်လည် လာလေ့ရှိ၏။ မမွှေး၏ မုန့်ဟင်းခါးကို ကြိုက်သောကြောင့်
လည်း တစ်ကြောင်းပေါ့။

သူမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဆီအသွားမှာ
ခြင်းတောင်းတစ်လုံးဆွဲပြီးလျှောက်လာသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်
ဆုံသည် ။

"ဟော အစ်မ ဈေးကပြန်လာတာလား"

ခွဲခွဲက စ၍ နှုတ်ဆက်သည် ။

"အေး ဟုတ်တယ်"

"ဘာတွေ ဝယ်ခဲ့သလဲဟင်"

ဆိုပြီး ခြင်းတောင်းထဲ ငုံ့ကြည့်သည် ။ ဟင်းနုနွယ်စည်းနှင့်
ခရမ်းကြွပ်သီးလေးတွေသာပါ၏ ၊ အမျိုးသမီးကြီးမှာ အနည်းငယ်

အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ . . .

"ငါက မွေးနေ့တိုင်း သတ်သတ်လွတ်စားတာ။ ဒါကြောင့် အသီးအရွက်ပဲ ဝယ်လာတာ။ သားငါးတွေကလည်း နေ့တိုင်းစားရတာ ငြီးငွေ့လာပါပြီဟယ်။ တစ်ခါ တလေခုလိုစားရတာကောင်းတယ် ခွဲခွဲရဲ့ "

"အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့"

"ဒါနဲ့ ဘာသတင်းများ ထူးသေးလဲဟေ့"

"ထူးတယ် အစ်မရေ ထူးတယ် အပြန်ကျမှ အစ်မအိမ်ကို ဝင် လာပြီးပြောပြမယ်"

"အေးအေး စောင့်နေမယ်၊ ငါတို့ လည်း နင်လာမှ ပဲ သတင်းဆန်းဆန်းလေးတွေ ကြားရတာ"

"စိတ်ချ၊ စိတ်ချ"

ပြောပြီး ခွဲခွဲဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ခြေလှမ်းသည် စောစောကထက် ပိုသွက် နေသည် ။ ဟုတ်ပေါ့၊ ခုပဲ ပြောစရာသတင်းစကားတစ်ခုရပြီမဟုတ်လား။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် မမွှေးက . . .

"အမယ် ခွဲခွဲ ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည်လား၊ ဘာလဲပြောစရာသတင်းတွေ ကုန်သွားလို့ လား"

"ဘယ်ကလာကုန်ရမှာလဲ မမွှေးရယ်၊ ပြောစရာတွေက ကွန်တိန်နာနဲ့ အပြည့်ရှိတယ်၊ အချိန်မီမပြောနိုင်လို့ ရက်လွန်ပြီး ပုပ်သိုးသွားမှာ တောင် စိုးရတယ်"

"ဒါဆိုလည်း လုပ်စမ်းပါဦး"

ဟု မုန့်ဟင်းခါးစားနေသော မဝိုင်းခင်က ဝင်မေး၏။

"ပြီးတော့ ပြောပါ့မယ်၊ အခု ဗိုက်ဆာလို့ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲလောက်အရင်လုပ်စမ်းပါ အီကြာကွေးနဲ့ "

မမွှေးက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပြင်ပေးသည် ။
ခွဲခွဲကြက်သွန်ဥကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် ဟင်းအိုးကို မွှေးပြီးရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်သေးသည် ။ ခုချိန်မှာ ကြက်သွန်ဈေးကြီးသဖြင့် အရင်လို အလုံးလိုက်မထည့်နိုင်။ လေးစိတ်စိတ်ပြီးထည့်ရသည် ။ ဟင်းရည်က တော်တော်ကျနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကြက်သွန်တွေကြေကုန်ပြီ။

"ကြက်သွန်ဥတော့ မရှိတော့ဘူးဟေ့"

မမွှေးကပြောရင်း မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လှမ်းပေးသည် ။
ခွဲခွဲလှမ်းယူသည် ။ ငရုတ်သီးမှုန့် ခပ်မောက်မောက်တစ်ဇွန်း ထည့်ပြီးမွှေးသည် ။ မဝိုင်းခင်က

"ငရုတ်သီးတွေ သိပ်မစားနဲ့ ဟာ တော်ကြာမပွင့်လို မီးယပ်ပိန်မီးယပ်ခြောက် ဖြစ်နေဦးမယ်"

"အဲတော့ စားပြီးမှ ပြောမလို့ ဟာ လာအစဖော်ပေးနေတော့ မပြောဘဲမနေနိုင်တော့ဘူး"

ခွဲခွဲက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဇွန်းစားသည် ။ ပြီးတော့ ငံပြာရည်ပုလင်းယူပြီးလေးငါးဆယ် စက်ဆမ်းသည် ။ မဝိုင်းခင်က မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ . . .

"ဘာလဲ လမ်းမှာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဈေးကပြန်လာတာတဲ့ ၊ ဈေးဆိုပေမယ့် ဈေးကြီးသွားတာဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ လမ်းထိပ်ဈေးတန်းလေးက ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်မှာ ပါ"

"ဘာတွေ ဝယ်ခဲ့လို့ လဲ"

မမွေးကဝင်မေးသည် ။ ချွဲချွဲက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်း စားလိုက်ပြီးမှ

"ဟင်းနုနွယ်နဲ့ ခရမ်းကြွပ်သီးတွေပါ၊ သူက ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ၊ ဒီနေ့သူ့မွေးနေ့မို့ သက်သက်လွတ် စားမလို့ ပါတဲ့ လေ၊ သားငါးမဝယ်နိုင်တာကို လူမိသွားလို့ သက်သက် ဖြီးတာလေ၊ ဒီနေ့ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကြီးပဲ ကျွန်မသိတာပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါ ယတြာချေချင်လို့ ဆိုပြီးဘုရားသွားတုန်းက ကြာသာပတေးထောင့်မှာ အမွှေးတိုင်ထွန်းခဲ့တာ ကျွန်မလည်း ပါသွားတာပဲဟာ"

"ဖြစ်ရမယ် ဒီကောင်မက ကြွားကလည်း ကြွားချင်သေး၊ ကပ်စေးကလည်း နည်းသေး လူကဖြင့် ဝါးခြမ်းလောက်ရှိတယ်၊ ပြောတော့ဝါးဘိုးလုံးလောက်"

မဝိုင်းခင်နှင့် မပွင့်တို့ မှာ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြောင်း သိနေသောမမွေးကပြုံးသည် ။

"ဒါနဲ့ ကိုအောင်ထူးကြီးတစ်ယောက်ကော"

ချွဲချွဲကမေးသည် ။ မမွေးက

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟယ် ဆိုင်ကူဖွင့်ပေး၊ ဟိုယောင်ဒီယောင်လုပ်ပြီးငါအလုပ်ရှုပ်နေတုန်း လစ်ထွက်သွားတာပဲ၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် သွား ထိုင် နေ မှာ ပေါ့၊ သူ့ကြောင့် လည်း

ခက်သေးတယ်၊ ဘာမှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ဘူး၊
ငါသည်းခံမနိုင်တဲ့ နေ့ကျရင်တော့ ဘာဖြစ်မလဲမသိဘူး။"

ခွဲခွဲက မုန့်ဟင်းခါးကို လက်စသတ်သည် ။
ဘာအကြောင်းဆက်ပြောရကောင်းမလဲ စဉ်းစားသည် ။ အပြန်ကျလျှင်
မသက်ပန်တို့ အိမ်လည်း ဝင်ရဦးမည်။ ထိုအခါ မဝိုင်းခင်အကြောင်း
ပြောရကောင်းမလား၊ မမွှေး၏ မုန့်ဟင်းခါးအရင်လို
မကောင်းတော့ကြောင်း ပြောရကောင်း မလားဆိုတာလည်း
တွက်နေရသေးသည် ။

မနက်ပိုင်းရုံးချိန်မတိုင်ခင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စည်ကားတတ်၏။
ရုံးမသွားခင် အလုပ်မဆင်းခင် အချိန်လေးအတွင်း ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး
မုန့်လေးစားလက်ဖက်ရည်လေးသောက်၊ နီးစပ်ရာလူနှင့်
စကားလေးပြောရင်း တစ်နေ့တာအတွက် အားမွှေးကြရသောကြောင့်
ဖြစ်သည် ။

ရုံးလည်း မတက်ရ၊ အလုပ်လည်း သွားစရာမရှိ၊ အိမ်မှာ လည်း
အေးအေးထိုင် မနေနိုင်သူတွေကတော့ အချိန်ဘယ်လောက်
ကြာကြာကျောက်ချပြီး ထိုင်တတ်ကြသည် ။ ဒီလိုလူတွေထဲမှာ
ကိုအောင်ထူးလည်း ပါ၏။

ဒီနေ့တော့ သူသည် လူငယ်တချို့၏ ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်နေသည် ။
လူငယ်တစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ပါလာသည့်
အ လ င်း တ န်း ဂျာ န ယ် ကို ယူ ဖ တ် ပြီး ဂျာ န ယ် ထဲ မှာ ပါသည့်
ဆောင်းပါးတွေ အကြောင်း ပြန်ရှင်းပြနေသည် ။ တကယ်တော့

ဒီဆောင်းပါးတွေအားလုံးကို သူတို့ ဖတ်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ဘာမှ
ထပ်ပြီးရှင်းပြနေစရာမလို။ ဒါကိုပဲ ကိုအောင်ထူးက
ထပ်ရှင်းပြနေပြန်သဖြင့်ရပ်ရှင်ကားတစ်ကားတည်းကို
အတူတူကြည့်လာကြသူ အချင်းချင်းဇာတ်လမ်းပြန် ပြောပြသလို
ဖြစ်နေ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်က စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် စကားဝင်ဖြတ်သည်
။

"ဂျာနယ်ဆိုတာ မြန်မာစကား မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ဗျ"

ကိုအောင်ထူးက . . .

"အေး ဂျာနယ်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စကားကွ"

"မြန်မာလိုကျတော့ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဗျ"

"ဒါကတော့ အဲ . . . ဒီလိုကွာ၊ မြန်မာလိုပြန်ရင်
စကားလုံးအတိအကျပြောလို့ မရဘူး ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်လိုပဲ
တိုက်ရိုက်သုံးတာပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲလေ၊ တကယ်တော့
ဂျာနယ်ဆိုတာ သတင်းစာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းကြားမှာ ရှိတယ်ကွ"

"ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ စာအုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖူးတယ်
သတင်းစာတွေက ဒီဘက်မှာ မဂ္ဂဇင်းတွေက ဟိုဘက်မှာ ချထားပြီး
ကြားထဲမှာ မှ ဂျာနယ်တွေ ခင်းထားတယ်"

"ဟာ အဲဒါ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး "

"သတင်းစာက တစ်နေ့တစ်ခါထွက်တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းက တစ်လမှ
တစ်ခါထွက်တယ်၊ ဂျာနယ်ကျတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ
အဲဒါပြောတာမဟုတ်လား"

ဟု လူငယ်တစ်ယောက်က ဝင်မေးပြန်သည်။ ကိုအောင်ထူးက

"အင်း မှန်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ဒီလိုကွမဂ္ဂဇင်းဆိုတာက ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါ၊ ကာတွန်းစသည် ဖြင့်သုတရသစုံအောင်ပါတယ်၊ သတင်းစာ ကတော့ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သတင်းကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်၊ ဂျာနယ်ကျတော့ သတင်းတွေထဲကထူးခြားမှုရှိတဲ့ ဟာကို အသေးစိတ် ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြရတယ်၊ သတင်းဆောင်းပါးကို အားကိုးတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဒီ နေရာမှာ ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက အရေးကြီး လာပြီးတကယ်တော့ ဂျာနယ်လစ် ဆိုတာ ...

"ဂျာနယ်လစ်က အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်လစ်ဖို့ ကအရေးကြီးတယ်၊ တော်ကြာ အလုပ်မမီဘဲနေဦးမယ်"

လူငယ်တစ်ယောက်က ပြောပြီးစားပွဲပေါ်ချထားသည့် ထမင်းချိုင့်ကိုယူ၍ ထထွက်သွားသည်။

"ကျွန်တော်လည်း အိမ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်"

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထလစ်ပြန်သည်။ ကိုအောင်ထူးလည်း "ဒီတော့ကာ . . ." ဆိုပြီး နောက်ဆုံးကျန်သော လူငယ်တစ်ယောက်အလှည့်တွင် ...

"ဟာအခုမှ သတိရတယ်၊ အိမ်က အဘိုးကြီးခိုင်းထားတာ ဟိုဒင်းသွားဝယ်ရဦးမယ်"

ပြောပြီးထပြေးပြန်၏။ ဒီလိုမှ မရှောင်လျှင် နောက်ထပ်အနည်းဆုံးတစ်နာရီလောက် ဂျာနယ်လစ်အကြောင်း လက်ချာဆက်ရိုက် နေမှာ သေချာသည်။ ကိုအောင်ထူးမှာ

စကားတန်းလန်း အဖြတ်ခံရသဖြင့်ကြောင်အအဖြစ်ပြီး
ဟိုဒီလှည့်အကြည့် ဘေးမှာ လာရပ်သော စားပွဲထိုးလေးကိုမြင်သည်။ ။

"အဲအဲ . . . ဂျာနယ်လစ်စားပွဲထိုး . . . အဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလဲကွ၊
မင်းစိတ်ဝင် စားလို့ လား၊ အေး ဟုတ်ပြီ သတင်းခေတ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊
လူတိုင်းသတင်းကို စိတ်ဝင်စားရမယ်"

စားပွဲထိုးလေးက ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး . . .

"စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းတော့မလားလို့
လာမေးတာ"

"လက်ဖက်ရည်ဖိုး . . . ဟာ ဟိုကောင်တွေ ညာတာပါတေးနဲ့
ထလစ်သွားပြီ ပြဿနာပဲ"

အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ကြည့်ပြီး . . .

"သုံးဆယ်ပဲ ပါတယ်ကွာ၊ ကျန်တာမှတ်ထားလိုက်"

"ဟိုနေ့က ဆေးလိပ်ဖိုးတစ်ဆယ်ကျန်ခဲ့သေးတယ်"

‘အေးပါ အဲဒါပါ ပေါင်းမှတ်ထားလိုက် နောက်နေ့ပေးမယ်’

စားပွဲထိုးလေးကလှည့်ထွက်ရင်း "ကိုအောင်ထူး
ခုနှစ်ဆယ်မှတ်မယ်" ဟု အော်ရင်း ကောင်တာဆီ လျှောက်သွား၏။
ကိုအောင်ထူးက "ဟေ့ကောင်၊ အနားရောက်မှ ပြောလည်း ရသားနဲ့ ၊
စွတ်အော်ရသလားကွ"

ဟု အံ့ကြိတ်သံနှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

(၃)

‘ဒွေချိုးလေးတိုး’ ဆိုသောစာဆိုတစ်ခုရှိ၏။ ယောက်ျားများ မိန်းမယူလျှင် ကိုယ့်အသက်၏ ထက်ဝက်ကို လေးနှင့် ပေါင်းလို့ ရသည့် အသက်အရွယ်ရှိသည့် မိန်းကလေးကို ယူသည့် ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

သူက ဒီအတိုင်းတွက်ပြီးယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဒီအဆိုနှင့် ကွက်တိသွားဝင် နေသည် ။ သူနှင့် ခွဲခွဲတို့ ယူကြတော့ သူ့အသက်ကသုံးဆယ်လေးနှစ်၊ ခွဲခွဲကနှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။

ခွဲခွဲတို့ မိဘတွေက သူနှင့် သဘောမတူခဲ့ကြ၊ အသက်ကြီးလို့ တော့ဟုတ်ပုံမရ။ သူ့မှာ သာ တိုက်နှင့် ကားနှင့် ဆိုလျှင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေလျှင်တောင် သဘောတူမယ့် လူမျိုးတွေ၊ ခုတော့သူက ပုဂ္ဂလိက စက်ရုံတစ်ရုံက သာမန်အလုပ်သမားမို့ သဘောမတူခြင်း ဖြစ်၏။

သဘောမတူတော့လည်း ခိုးပြေးကြတာပေါ့လေ၊ ခွဲခွဲတို့ မိဘတွေကလုံးဝ ပြန်လက်မခံဟု ဆို၏။ တကယ်စိတ်ဓါတ် မာကျောပြတ်သားလို့ တော့မဟုတ်၊ ပြန်လက်ခံလျှင် သမက်ကိုပါ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီကောင့်အချိုးမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ငါတို့ ကတောင် သူ့ကို ပြန်ကျွေးကောင်းကျွေးထားရမယ်ဟု တွက်မိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူကလည်း ခွဲခွဲကိုမိဘတွေဆီ ပြန်အပ်ပြီး
တောင်းရမ်းတာမျိုးမလုပ်။ ပြန်အပ်လျှင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မည်။
သူ့ မှာ မင်္ဂလာဆောင်စရာစရိတ်မရှိ။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်
အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ထဲရောက် လာပြီ။

လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲမို့ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး
တစ်ခန်းငှားပြီးနေကြသည် ။ ဟိုအရင်ကတော့
မိန်းမငယ်ငယ်လေးရရင် ဇိမ်ပဲဟု ထင်ခဲ့၏။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

ခွဲခွဲသည် ရပ်ကလေးလှသည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ ဒီမှာ တွင် ပဲ ခွဲခွဲ၏
အရည်အချင်းများ ကုန်လေသည် ။ ထမင်းဟင်း မချက်တတ်၊
အိမ်မှုကိစ္စဝါသနာမပါ၊ သူလုပ်တတ်တာက အိမ်တကာလည်ပြီး
အတင်းပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ ကိုစံပသည် ထမင်းဟင်း
ကိုယ်တိုင်ချက်နေရလေသည် ။ ဒီအတွက် အခက်ခဲတော့ မရှိ။
တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သောကြောင့် လူပျိုဘဝကတည်းက
ကိုယ်တိုင်ချက်စားလာရတာပဲ။ ဒါသည် ပင် ခွဲခွဲ၏
ကုသိုလ်ကံကောင်းမှုတစ်ခုဟု ဆိုသော်ရ၏။

ထမင်းအိုဆူလာသဖြင့် အိုးအဖုံးဖွင့်ပြီး ယောက်မနှင့်
နှစ်ချက်သုံးချက်မွှေသည် ။ အိုးအဖုံး ပြန်ဖုံးသည် ။ ထောင်းလက်စ
ငရုတ်သီးညက်လှလှတွင် ကြက်သွန်ထည့်ပြီး ထပ်ထောင်းသည် ။
ထိုစဉ်မှာ ခွဲခွဲအသံကြားရသည် ။

"မကျက်သေးဘူးလား ဗိုက်ဆာ လာပြီ"

ပြော ရ င်း အ နား မှာ လာထိုင်သည် ။ ကိုစံပ၏
ပခုံးပေါ်လက်နှစ်ဖက်ကိုယီးလေးခိုသလို တင်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းစူရင်း

ပြီတီတီလုပ်ပြသည် ။ ကိုစံပ၏ စိတ်ထဲ ‘ထောင်းထားတဲ့ ငရုတ်သီး
တွေပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်ရ မကောင်းဘဲနေတော့မယ်’ ဟု တွေးမိ၏။
နှုတ်ကတော့ . . .

"ဟုတ်ကဲ့ ပြီးခါနီးပါပြီ၊ သခင်မလေးအရပ်တကာလှည့်
အတင်းပြောရလွန်းလို့ ဆာတော်မူပြီထင်ပါရဲ့ ၊ သခင်မလေး
ရေမိုးချိုးအလှပြင်ဆင်ပြီးတဲ့ အချိန်လောက်ကျရင် ထမင်းပွဲ
ရှေ့ရောက်အဆင်သင့်ဆက်သပါ့မယ်"

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်၏။ ခွဲခွဲက ကိုစံပ၏ ပါးကို လိမ်ဆွဲပြီး . . .

"ဒါကြောင့် ကိုကိုကို ချစ်နေရတာ သိလား"

ကိုစံပ သက်ပြင်းချသည် ။ ခွဲခွဲ၏ လက်ကို အသာဆွဲဖယ်ရင်း . .

"ခွဲခွဲရယ်၊ မင်း ငါ့ကို တစ်ဆိတ်လောက် ညှာတာစမ်းပါဦး၊ ငါ့မှာ
ပိုက်ဆံလည်း ရှာရ ထမင်းဟင်းလည်း ချက်ရ၊ ကိုယ့်အဝတ်လည်း
ကိုယ်လျှော်ရ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အမြင်မတော်ရင်
မင်းဘရာဇီယာတွေတောင် လျှော်ပေးရသေးတယ်၊ မင်းကတော့
တံမြက်စည်းလေးတောင်မှန်မှန် မလှည်းချင်ဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ
အိမ်မှုကိစ္စတော့လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ နည်းနည်းပါးပါး"

"အမယ် . . . ကိုကိုက အခုတော့လူကို မညှာမတာ
ခိုင်းချင်ပြီပေါ့ဟုတ်လား။ ဟိုအရင် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက
ဒါတွေမလုပ်တတ်ပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ။ အဲဒီတုန်းက
ကိုကိုဘာပြောလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ချွေးတစ်စက်တောင် မထွက်
စေရပါဘူး၊ သနပ်ခါးတောင် သွေးပေးပါ့မယ်ဆို"

"ဒါ . . . ဒါကတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည် ရယ်လို့

ဖြစ်လာရင် အိမ်ထောင်တာဝန်တော့ နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ရမှာ ပေါ့"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဖယ် . . . လုပ်မယ်၊ ဟိုတစ်ခါလို ထမင်းရည်ပူလောင်ပြီး သေလည်း အေးတာပဲ"

ဆောင့်ဆောင့်ပြောရင်း ထမင်းအိုးကို လက်နှီးမပါဘဲ ကိုင်မည်ပြုသည် ။ ကိုစံပက "ဟေ့ဟေ့ . . . ပူမယ်" ဆိုပြီး လှမ်းတားလိုက်ရ၏။ ဟိုအရင်တစ်ခါ ကိုစံပ တုပ်ကွေးမိသဖြင့် ခွဲခွဲကို ဆန်ပြုတ်ကလေးပြုတ်ခိုင်းမိသည် ။ ဆန်ပြုတ်အိုးကို ဖိုပေါ် အံကျအောင် မတင်သဖြင့် မှောက်ကျပြီးအပူလောင်သည် ။ ကိုစံပမှာ ဖျားလျက်တန်းလန်းကပင် ခွဲခွဲကို တစ်ပတ်လောက်ပြန်ပြီး ပြုစုခဲ့ရ၏။ သူ့ကိုမညာမတာ သေအောင်ခိုင်းပါတယ်ဆိုပြီး အရပ်ထဲလှည့်ပြောတာလည်း ခံလိုက်ရသေးသည် ။ ထို့ကြောင့် . . .

"ကဲပါ . . . မခိုင်းတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရေမိုးချိုးဖို့ သာ ကြွတော်မူပါတော့"

ခွဲခွဲ၏ မျက်နှာသည် ငိုမလို စိတ်ကောက်မလို ဖြစ်နေရမှ ချက်ချင်းပြုံးရွှင်သွားပြီး . . .

"ဪ . . . ဒါနဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်က သတင်းတစ်ခု ကြားလာသေးတယ်သိလား။ နေဦး ထမင်းစားရင်းနဲ့မှ ပြောပြမယ်"

ခွဲခွဲသည် ကလေးတစ်ယောက်လို ပြေးထွက်သွား၏။ ကိုစံပသည် 'ခက်သေးတယ်၊ ခက်သေးတယ်' ဟု ခေါင်းခါ၍ ညည်းရင်း ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကိုပြန်ကိုင်လိုက်၏။